

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมนะ เรามาวัดมาด้วยกันเพื่อสังฆธรรม เพื่อสังฆธรรม คนเราเกิดมาเวลาเท่ากัน คนเราเกิดมาเวลา ๒๔ ชั่วโมงเหมือนกัน เด็ก ๒๔ ชั่วโมงของเขานั้นเป็นอย่างหนึ่ง คนโตขึ้นมา ๒๔ ชั่วโมงเป็นอย่างหนึ่ง เวลาเท่ากัน แต่หัวใจของคนมันไม่เหมือนกัน ความคิดคนไม่เหมือนกัน มันจะไม่เท่ากัน ถ้ามันไม่เท่ากัน ความเสมอภาค พูดถึงความเสมอภาค ภราดรภาพ มันมีกิเลสตัณหาไปคอยบิดเบือน ถ้าบิดเบือนของมัน ฟังธรรมๆ มันก็อยู่ที่จริตนิสัยของคน ถ้าจริตนิสัยได้มากน้อยแค่ไหน เขาก็จะได้ประโยชน์กับเขา

ถ้าคนมีศรัทธามีความเชื่อของเขา เวลาเกิดมาตั้งแต่เด็กน้อย เวลาเราออกธุดงค์ ดูทางอีสาน เด็กๆ น้อยๆ มาอยู่กับครูบาอาจารย์ตั้งแต่เป็นสามเณร พอสามเณรฝึกหัดขึ้นมาๆ ทั้งชีวิตแต่ของเรา เวลาเราเกิดมาทั้งชีวิตของเรา เราจะประสบความสำเร็จทางโลกของเรา ถ้าประสบความสำเร็จทางโลก เราต้องแข่งขันกับทางโลก การแข่งขันนั้นเป็นผลของวิญญูะ นี้ผลของวิญญูะ

คนที่มีความมานะ มีบุญกุศลนะ ทำสิ่งใดจะประสบความสำเร็จของเขา มันต้องมีอำนาจวาสนาด้วย ถ้าอำนาจวาสนา ทางวิทยาศาสตร์เขาต้องมีการแข่งขัน ถ้าแข่งขันมันอยู่ที่องค์ความรู้ มันอยู่ที่การศึกษา มันอยู่ที่โอกาส เวลาคนขอ ขอโอกาสทั้งนั้นนะ เราอยากขอโอกาสเพื่อจะให้เราได้แข่งขันกับเขา แต่เวลาแข่งขันกับเขามันอยู่ที่สติปัญญา ถ้าสติปัญญา สติปัญญา มันมาจากไหนละ คนบอกอยากมีสติปัญญา มีการศึกษา เวลาศึกษา เวลาหนังสือเรียนไม่เข้าใจๆ บอกให้วางใจก่อนแล้วหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ ให้มันมีสมาธิ

เวลาในการทำหน้าที่การงานก็ต้องมีสมาธิ ในนักกีฬาก็ต้องมีสมาธิ คนทำงานสมาธิเขาดี เขาจะดีของเขา นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเด็กมีการแข่งขันการศึกษา ถ้าศึกษาแล้วต้องให้กลับมาหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ ให้มันมีสมาธิ ให้มันมีการศึกษา ศึกษามันจะได้ศึกษาทะลุปรุโปร่ง มันจะได้มีองค์ความรู้ มันจะได้จบการศึกษานั้น

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราโตขึ้นมา เราต้องมีหน้าที่การงานของเรา คำว่า “อำนาจวาสนา” มันเป็นเรื่องที่ได้ทำมาไง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ไม่มีอะไรเป็นของฟรี คนที่ฉลาดก็ฉลาดเพราะเขาฝึกฝนของเขามา เวลาคนที่อับปัญญา อับปัญญามันเป็นครั้งเป็นคราวนะ ดูเวลาพระโพธิสัตว์ๆ สิ เขาบอกเวลาสัตว์อย่าไปก้าวล่วงมันนะ อาจเป็นพระโพธิสัตว์มาเกิดเป็นสัตว์ก็ได้

นี่ก็เหมือนกัน เวลาอับปัญญาๆ ถึงเวลาคนเรามันถึงกรรมมันให้ผล คิดอะไรก็ไม่ออกทั้งนั้นนะ สมองทีบอยู่อย่างนั้นนะ แต่ถ้าคนเกิดมามีความคิดมาตั้งแต่เด็กๆ เด็กๆ มันขวนขวายของมันมา นี่ถึงเวลามันเสมอภาคกันทั้งนั้นนะ ความรู้สึกมันเท่ากัน แต่มันจะแตกต่างกัน แตกต่างกันที่อำนาจวาสนา แตกต่างกันที่ได้ทำของเขามา ถ้าเขาได้ทำของเขามา ทำของเขามาแล้วเป็นวาระที่มันจะได้ไง ถ้ามันจะได้อย่างนั้นเขาก็เกิดปัญญา เกิดอำนาจวาสนา แต่เป็นครั้งเป็นคราวไป

ดูสิ พระในสมัยพุทธกาล พระสีวลีๆ มีอำนาจวาสนา เป็นพระอรหันต์ด้วย มีลาภสักการะมหาศาลด้วย พระอรหันต์บางองค์เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แต่เวลาปัจจัย ๔ ขาดแคลนๆ ขาดแคลนเป็นเรื่องข้างนอก ถ้าจิตใจมันเป็นธรรมๆ มันเป็นธรรมอย่างนั้นไป

แต่ถ้ามันไม่เป็นธรรม เวลาไปไหนขึ้นมาจะต้องให้เขาสรรเสริญเยินยอตลอด นี่มันเป็นเรื่องราวโลก เวลาทางโลกจ้างบริษัทประชาสัมพันธ์ทำก็ได้ เวลาจ้างบริษัทประชาสัมพันธ์ทำก็ได้ชั่วคราเท่านั้นนะ

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว ใครๆ ก็อยากปรารถนาจะได้พบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครๆ ก็อยากปรารถนาพบ มันเป็นเพราะอะไรละ มันเป็นเพราะนั่นเป็นความจริงไป

มันจะมีสิ่งใดเข้าไปกระทบกระเทือนขนาดไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวันยังค่ำ แต่ทางโลก การประชาสัมพันธ์มันไม่มีความจริงอยู่ในใจอยู่แล้ว เราให้เขาๆ มาโฆษณาชวนเชื่อ โฆษณาชวนเชื่อมันเป็นครั้งเป็นคราวนะ โลกเขาทำกันได้ นี่ผลของวิญญูะ ผลของวิญญูะไป

ฉะนั้น เวลากาลามสูตร อย่าให้เชื่อ เราเห็นสิ่งใดแล้วว่ามันเป็นที่น่าเชื่อถือศรัทธา อย่าเพิ่งเชื่อ อย่าเพิ่งเชื่อ ให้เวลามันพิสูจน์ใจ ถ้ามันพิสูจน์ มันเป็นความจริงขึ้นมา มันเป็นความจริง ขึ้นมานั้นแต่ละกาลเวลามันพิสูจน์ ถ้าพิสูจน์ขึ้นมา นั้นพูดถึงทางโลกนะ

ถ้าเป็นทางธรรมละ ทางธรรมเราจะเชิดชูบูชาใน เวลาเชิดชูบูชาใน เวลาศึกษาธรรมะของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก ไตรสรณคัมภีร์ ของเรา ถ้าเป็นไตรสรณคัมภีร์ของเราละ เราชวนขวายเป็นเรา

ถ้าเราเป็นฆราวาส ฆราวาสญาติโยม เราก็ชวนขวายเป็นเรา เราทำหน้าที่การงานของเรา ในความสุจริต ในทางคุณงามความดีของเรา ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรา อันนั้น ความสุจริต นั้นมันจะคุ้มครองเรา มันจะคุ้มๆ คอนๆ มันจะประสบความสำเร็จมากน้อยแค่ไหนนั้นมันเป็น ครั้งเป็นคราว ชีวิตของคนมันไม่ราบรื่นตลอดไปหรอก ชีวิตนี้ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่เรา ก็ชวนขวายเป็นเรา เราชวนขวายเป็นเราเพื่อคุณงามความดีอะไร ถ้าเพื่อคุณงามความดีแล้ว ทำสิ่ง ใดไปแล้วนึกถึงย้อนหลังแล้วไม่เสียใจ ไม่สะเทือนใจเลย ทำสิ่งใดแล้วย้อนถึงอดีตแล้ว ทำสิ่งใด แล้วมีแต่ความเสียอกเสียใจ สิ่งนั้นไม่ดีเลย สิ่งนั้นไม่ดีเลย ในปัจจุบันถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เราก็ ทำของเรา นี่ฆราวาสธรรมนะ ถ้าฆราวาสธรรมของเรา

ในเมื่อเรามีอาชีพ เราเกิดเป็นคน เราต้องมีอาชีพใช้ไหม เรามีอาชีพ เราก็ทำหน้าที่การ งานของเรา แต่มันทุกข์ มันทุกข์มันยาก เวลามันก็คัดกรองหัวใจ ก็เลศตมหาความทะยาน อยากรนะ เราก็อยากประพฤติปฏิบัติเพื่อบรรเทาทุกข์ บรรเทาทุกข์ของเราไปบ้าง ถ้าทางฆราวาส เขาบรรเทาทุกข์ของเขา

ถ้าเป็นผู้ที่ชวนขวาย ผู้ที่มีความจริงจัง เขาเสียสละ เขาเสียสละมาเป็นนักบวช มาบวช เป็นพระ มาประพฤติปฏิบัติจะเอาความจริงของเรา ถ้าความจริงของเรา ถ้าความจริงของเรา เรา ชวนขวายเป็นเรา เวลาบวชแล้วนะ บวชมาใหม่ๆ บวชแล้วเขาก็บอกว่าให้มีการศึกษาก่อน เราก็ ไปศึกษากับเขา ถ้าบวชให้มีครูบาอาจารย์ เราจะศึกษาอะไร ก็ศึกษาหัวใจเรานี้ไง เราจะศึกษา หัวใจของเรานี้ ถ้าเราศึกษาหัวใจของเรานี้ อะไรจะมาศึกษาละ

เวลาค้นคว้าๆ สิ่งที่เป็นนามธรรมจะหาที่ไหน มันก็หาที่หัวใจนี้ไง แล้วถ้าหาที่หัวใจนี้ ดู ลี เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติ ท่านจะหาที่อึดคัดขาดแคลน อึดคัดขาดแคลนเพราะ อะไร เพราะมันสะดวกสบายใจ ท่านไม่ต้องการหาสิ่งใดที่มาปรนเปรอกิเลสให้มันยิ่งใหญ่

นี่เหมือนกัน เวลาพระเจ้าต้องการอย่างนั้น พระเจ้าต้องการความสัจความวิเวก เขาต้องการอย่างนั้น แต่ทีนี้พระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมันก็มีสิ่งนี้ตามมา สิ่งทีสภาวะแวดล้อมตามมาก็ตามมาอย่างนั้น มันก็มีขอบเขตของมันใช่ไหม ถ้ามีขอบเขตของมัน น้ำที่มันสะอาด น้ำที่มันสะอาดถ้าคนช่วยกันปกป้องดูแลนะ น้ำสะอาดนั้นมันจะเป็นประโยชน์กับคนทุกๆ ไปไง น้ำที่มันสะอาดใครๆ ก็ต้องการใช่ไหม ใครๆ ก็เข้ามาใช้สอยมันใช่ไหม แล้วทำให้มันสกปรก ให้มันเลอะเลือนไป แล้วมันเป็นประโยชน์กับใครละ นี่ไง มันไม่เป็นประโยชน์กับใครหรอก ไอ้คนที่เข้ามาใช้สอยน้ำนั้นมันควรจะพัฒนาตัวมันก่อนใจ ไม่ใช่มาเที่ยวโทษน้ำว่าน้ำนั้นลำเอียง น้ำนั้นไม่เสมอภาค

น้ำ มันเสมอภาคโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้วแหละ คุณติ ระวังน้ำ เวลาเขามีการก่อสร้าง ระวังน้ำ มันจะปรับของมัน เวลาน้ำท่วม จะยากดีมีจน ท่วมเหมือนกันหมด ไม่มีว่าน้ำท่วมบ้านคนจน บ้านคนรวยน้ำไม่ไป ไม่มีหรือค น้ำเสมอภาคของมันทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งทีมันเป็นธรรมๆ มันเป็นธรรมในตัวมันเองอยู่แล้ว ไอ้คนไปใช้สอยมันจะให้เขายกย่องสรรเสริญ มันมีประโยชน์อะไร เพราะเวลาไปวัดไปวา ฆราวาสธรรมๆ เรามีการแข่งขัน เรามีอาชีพ นี่ก็เป็นเรื่องหนึ่งนะ เวลาไปวัดไปวาขึ้นมา สิ่งทีมันมีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา มันก็มาวัดใจเรานี้แหละ ถ้าวัดใจของเรามันก็ขาดแคลน ไม่มีใครมานับหน้าถือตาไป ไอ้นั้นมันเข้ามาทำไม สิ่งทีมันยกย่องสรรเสริญขึ้นมา มันเอามาด้วยทำไม

เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์ เวลาเขี้ยวเล็บตัวเองหักไว้ทีประตูดักก่อนนะ อย่าให้มันเข้ามาด้วย ไอ้เขี้ยวเล็บมึงนั้นนะ ไอ้เขี้ยวยาวๆ นั้นนะ แล้วมาอวดคืออวดเด่นมันจะเป็นประโยชน์อะไร อวดกิเลสไม่มีประโยชน์หรือ หลวงตาท่านพูด ชิงดีชิงชั่ว ดีไม่มี มีแต่ชั่ว

ถ้าเราหักนะ หักเขี้ยวหักเล็บเราก่อน มันเสมอภาค คนเหมือนคน คนเท่ากัน ทำไมต้องมีสิทธิพิเศษ ทำไมต้องคอยมาดูแลกัน คนก็คือคนนะ คนเขาชวนช่วยตัวเองด้วย ถ้ามันช่วยตัวเองได้

นี่พูดถึงว่า น้ำที่มันสะอาด ถ้าน้ำทีสะอาด ทุกคนก็ต้องปรารถนา ทุกคนก็ต้องการใช้ทั้งนั้นนะ ไม่มีใครอยากใช้น้ำสกปรก อยากใช้น้ำเสียหรือค การดำรงชีพของเรา เราก็ต้องการน้ำสะอาดทั้งนั้นนะ รัตนตรัยของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ขึ้นมา เราก็แสวงหาของเรา แล้วพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ของเรา เราก็มีคบอด มีคบอดเพราะพระพุทธ พระธรรม

พระสงฆ์ของเราก็ต้องเป็นพวกเรา ต้องเป็นผู้ที่เอาอกเอาใจเรา ต้องคนที่เปิดกว้างเพื่อเรา แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ขึ้นมามันจะแทงกิเลสในใจของเรา ถ้ามันแทงกิเลสในใจของเรา ไอ้สิ่งที่มันอยากได้ อยากดี อยากเด่น อันนั้นนะกิเลสทั้งนั้นนะ ก็เราจะมากำจัดกิเลสไป เราจะมาเอาความจริงไป

แล้วในโลกของเรามันประเพณีวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ในการที่จะเอาความจริงอย่างหนึ่ง ในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ก็พอเป็นพิธี ทำเป็นพิธีกันเพื่อเอาชื่อเอาเสียงกัน เวลาครูบาอาจารย์เราเวลาท่านทำขึ้นมา ท่านหลีกเร้นเข้าไปอยู่ในป่าในเขา ท่านทำของท่าน แม้แต่อยู่ในวัดในวา ก็ปฏิบัติเอาจริงเอาจังของตัวเอง เวลามันจะรู้จริงก็รู้จริงขึ้นมาในหัวใจอันนี้ไป

ถ้ามันรู้จริงขึ้นมา คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะมีความลึกกลับขนาดไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกแล้ว ไม่มีกำมือในเรา ท่านแบตตลอดไป แต่พวกเราเข้าไม่ถึงใจ เข้าแต่ทฤษฎีไป เข้าแต่ทฤษฎีแล้วก็เอาจิตนิสัยของคนมาขัดแย้งกัน “พุทธพจน์ๆ”

สาธุ เราก็เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธพจน์ของท่าน ท่านชี้เข้ามาที่ใจนี้ ถ้าใจนี้มันเป็นความจริงขึ้นมาแล้วมันจะกระจ่างแจ้งหมด แค่ทำความสงบของใจเข้ามาเป็นสัมมาสมาธิมันก็มีหัตถ์จรรยแล้ว

ไอ้ที่สัมมาสมาธิก็ยังไม่เข้าใจ ว่างๆ ว่างๆ ให้กิเลสมันหลอกทั้งนั้นนะ ว่างๆ ว่างๆ อากาสมันก็ว้างไป ความว้างคืออารมณ์ว่าง สร้างอารมณ์ให้มันว่าง อารมณ์ว่าง เพราะเราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอดนะ นิพพานเป็นความว่าง ทุกคนก็ว่างหมดเลย โองใหม่มันก็เป็นนิพพานหมด มันก็ว่าง เพราะมันไม่มีอะไรบรรจุไป แต่โองใหม่ของเรามันมีข้าวสาร มันมีน้ำอยู่เต็มโองเลย มันไม่ว่าง เพราะมันเป็นประโยชน์ไป เพราะมันมีสิ่งที่บรรจุไว้ในโองนั้นไป

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจเป็นสัมมาสมาธิขึ้นมา ความสงบระงับขึ้นมา สติปัญญามันพร้อมในใจเรานี้ไป ถ้ามันพร้อมในหัวใจแล้วมันจะมีอะไรมาปิดบังล่ะ ถ้ามันพร้อมในหัวใจแล้วมันจะมีอะไรสิ่งใดสูงๆ ต่ำๆ ละ มันจะมีอะไรเข้ามากระทบกระเทือนในหัวใจนี้ไป สิ่งที่มีมันกระทบกระเทือนขึ้นมาเพราะมันไม่มีสิ่งใดในโองนั้นเลยไป

ถ้ามันมีสิ่งใดอยู่ในโองนั้นแล้วมันเติมไม่ได้ น้ำเต็ม ใสอะไรก็ล้นออกไปหมด สิ่งที่
ข้าวสารเต็มโองนั้นใส่เข้าไปไม่ได้ นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันมีคุณธรรมแล้ว ไอ้โลกธรรม ๘ มันเข้า
มากระทบกระเทือนไม่ได้หรอก สิ่งที่มีมันกระทบกระเทือนขึ้นมา โมฆบรูษตายเพราะลาภ เพราะ
ต้องการไง เพราะมันพร่องในหัวใจไง ต้องการลาภ ต้องการสักการะไง ยืนด้วยตัวเองไม่ได้ไง
ถ้ามันยืนด้วยตัวของมันได้ คุณติ ภิกษุ เวลาบิณฑบาต ทำภัตกิจแล้วบินไปเหมือนนก บินไป ฉับ
แล้วเหมือนนก นกไม่ยึดคิดในรังของมัน มันไปของมันตามสะดวกสบายของมัน ไม่ต้องมี
เจ้าของ ไม่ต้องมีกรงทอง ไม่ต้องมีใครให้มาดูแล ไม่ต้อง ไอ้ที่ต้องการให้คนดูแลเพราะมัน
บกพร่องของมันไง ถ้ามันบกพร่อง มันต้องการให้ใครมาค้ำจุนดูแล เราจะค้ำจุนดูแล คุณติ หลวงปู่
เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านคุณมาก เวลาหลวงตาขึ้นไปหาท่าน หลวงปู่มั่นท่านกระหนาบเอาเลย

นี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราท่านดูแลด้วยข้อวัตรปฏิบัติ ท่าน
กระหนาบเอาอย่างนั้นนะ ท่านมาเชิดชูบูชาตรงไหน ยิ่งปฏิบัติดีปฏิบัติชอบยิ่งมีโอกาส ยิ่งปฏิบัติ
ได้นะ ท่านยังจี๋ยังไชเลยนะ เข้าไปเลยนะ เพราะจิตนี้แก้ยาก จิตนี้แก้ยากนัก คนที่แก้จิตหาได้ยาก
หลวงปู่มั่นท่านพูดเอง เพราะอะไร เพราะด้วยประสบการณ์ชีวิตของท่าน ท่านล้มลุกคลุกคลาน
มาก่อน ท่านพยายามของท่านมาก่อน พอพยายามของท่านมาก่อน แล้วจิตคนอื่นมันจะต่างจาก
ตรงนี้ไปได้อย่างไร แล้วจิตคนอื่นยังไม่มีวุฒิภาวะ ไม่มีอำนาจวาสนาบารมีแบบท่านด้วย จะมี
สติปัญญาสามารถรักษาใจของตน เป็นอย่างนี้ทำได้ยาก ท่านถึงพยายามค้ำชูๆ ค้ำชูด้วยการ
กระหนาบ ค้ำชูด้วยการตอกย้ำเข้ามาในหัวใจนั้น ไม่ใช่ค้ำชูด้วยความอยู่สุขอยู่สบาย อยู่สุขอยู่
สบายก็ไปอยู่โรงแรมดี โรงแรมเขาต้อนรับ เขาตั้งแถวด้วย แล้วก็ต้องจ่ายดั่งเค้า

ไอ้ที่มันเป็นน้ำใจนะ คุณติ เราจะทำบุญกุศล เรามีเจตนาใหม่ ตั้งแต่เข้ามา เราแสวงหาสิ่ง
จะมาถวายทาน แล้วถวายทานเสร็จแล้วนะ เรายังต้องไปสิ่งที่เราลงใจ ลงใจ เราได้เสียสละไป
หัวใจของเราๆ สิ่งที่เขาจะทำยังต้องแสวงหาของเขาเลย

นี่ก็เหมือนกัน สติมันเป็นอย่างไร สติมันคือเหม่อลอยใช่ไหม ถ้าสมาธิ สมาธิก็ว่างๆ ไม่มี
สิ่งใดเป็นเครื่องยึดมั่นเลยหรือ ถ้ามันเป็นสมาธิจริงๆ ขึ้นมา โอ๊ย! มันมีความสุขของมัน ถ้าเป็น
สมาธิแล้วฝึกหัดใช้ปัญญา แล้วปัญญามันเกิดขึ้น ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ที่
เราชวนขวย เรามากระทำ โองของเราไม่ใช่ว่างๆ โองของเรามีน้ำ โองของเรามีข้าวสาร ถ้าโอง
จริงๆ โองบรรจุกองคำ แร่ทองคำเต็มโอง มันเป็นอย่างนี้ มันมีของมันนะ

ถ้าไม่มีของมัน คุณสิ มันมาจากไหน ปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลามันมา มันมีที่มา เวลามันจบมันจะไปไหน เวลามันจบ จบอย่างไร มันจบลงไม่ได้ พอจบลงไม่ได้ อ่างอิงใจ เวลาพูดถึงพุทธพจน์ๆ อ้างพระพุทธเจ้าหมดละ มันไปอ้างพระพุทธเจ้า แต่หัวใจไม่มีแก่นสาร ถ้ามีแก่นสารขึ้นมาแล้วนะ ไร้สาระมาก

โมฆบุรุษตายเพราะลาภ ลาภสักการะ ใ้อัสนรเสริญนินทาทั้งนั้นนะ ใ้อิฉิตฐูชานันนั้นนะ โมฆบุรุษตายเพราะลาภทั้งนั้นนะ คุณสิ เวลาเราเข้าวัดเข้าวา เรามีดอกไม้ธูปเทียนไปเคารพบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราถวายดอกไม้ธูปเทียนนะ ตักบาตรดอกไม้ๆ นั้นมีคุณค่ามากนะ สิ่งที่มีคุณค่า ดอกไม้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหยิบดอกบัวขึ้นมาดอกหนึ่งแล้วชูขึ้น ถามว่ามีใครเข้าใจไหม

พระกัศสปะยัม

นั่นนะคือไตรลักษณ์ สิ่งที่ยกขึ้นมามันจะเหี่ยวเฉาของมันไป มันจะอยู่ของมันไม่ได้

พออนุโลมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจับดอกบัว ๑ ดอกชูขึ้น แล้วถามพระทุกคนว่า นี่เทศน์กัณฑ์หนึ่งเข้าใจหรือยัง

พระกัศสปะยัม ทำความเข้าใจกับอันนั้นใจ นี่ใจ มหายานเขาถือว่าพระกัศสปะนี้เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวาใจ แต่เวลาเถรวาทเรา เถรวาทเราเชื่อตามธรรมและวินัย เชื่อศาสนาเพราะอันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้แต่งตั้ง อยู่ในพระไตรปิฎกมันมีของมันอยู่อย่างนั้น

นี่พูดถึงว่าถ้ามันเข้าใจ เห็นไหม ดอกไม้ธูปเทียนเรามากกราบบูชาพระ นั่นมันก็เกิดจากน้ำใจของเรา เกิดจากหัวใจของเรา การถวายทานด้วยดอกไม้ธูปเทียนก็เป็นเรื่องหนึ่ง การถวายทาน การถวายทานแต่ละเรื่องมันก็เกิดจากจิตนิสัย เกิดจากศรัทธาของคน คนมีศรัทธาความเชื่อมั่นทำของมันอย่างนั้น

ถ้ามีความเชื่อ ความเชื่อเพื่ออะไร ความเชื่อเพื่อให้หัวใจเข้มแข็ง หัวใจแข็งแรงขึ้นมาใจ ถ้าหัวใจแข็งแรงขึ้นมาเราไม่ต้องขวนขวายแบบมีคอบอดใจ จะต้องทำอย่างนั้นตามกระแสใจ

ยกมือขึ้น ถ้ายกมือไหว้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่หนึ่งพอแล้ว ไม่ต้องไปเบียดเสียด เบียดขัดกับใครทั้งสิ้น ถ้าเราทำของเรา นี่ใจ หัวใจๆ ที่มันมีค่า ถ้าหัวใจมีค่ามันทำของมันอย่างนี้ ใจ แล้วถ้าหัวใจมีค่าขึ้นมา มันมีจุดยืนของมัน มันทำของมันประสบความสำเร็จของมัน นี่ถ้ามัน ทำของมัน ธรรมะเป็นอย่างนี้ ถ้าธรรมะเป็นอย่างนี้แล้ว ถ้าเขาต้องการความพอใจของเขา เขาก็ ควรไปที่วัดที่เขาพอใจ

แต่ถ้าวัดที่มีครูบาอาจารย์เป็นหลัก เราเข้าไปแล้วมันต้องวัดหัวใจของเรา ถ้าหัวใจมันเป็น ประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ เว้นไว้แต่เราเข้าใจผิดคิดว่าอาจารย์จะมีคุณธรรม แต่ความ จริงมันไม่ใช่ หัวใจเราสูงส่งกว่า เราก็หลีกเร้นไป เพราะเราออกธุดงค์ก็ทำอย่างนี้ ที่ไหนครูบา อาจารย์ที่ลงใจ เราจะไปพักไปฟังกับท่าน เราจะไปฟังธรรมท่าน เราจะไปให้ท่านสั่งสอนเรา ถ้า ที่ไหนนะ เราเห็นว่ามันไม่ถูกต้องดิงามนะ ไม่เคยเข้าไปเลย ไม่เข้าไปใกล้ ของ همینไม่เข้าไป ใกล้เลย เราไปหาแต่ครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เขาแสวงหา เขาแสวงหา นั่นเป็นสิทธิของเขา แต่สิทธิของผู้ดำรงชีพ สิทธิของผู้มีชีวิต เขาก็มีสิทธิของเขา มันเป็นสิทธิ เราจะเอาแต่ความรู้สึกของเราแล้วไปเหยียบย่ำ คนอื่น ต้องเชื่อตามเรา เป็นไปไม่ได้ ถ้าเป็นไปได้นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดง ธรรมแล้วเป็นพระอรหันต์ทั้งหมดแล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นพาพวกเราเป็นพระอรหันต์ ทั้งหมดแล้ว แสดงธรรมขนาดไหนมันก็ไม่เข้าใจ

แต่ถ้าเรามีการกระทำ เราทำจากหัวใจของเราใช่ไหม ทำขึ้นมาให้เป็นความจริงของเรา ฟังธรรมๆ ตอกย้ำอันนี้ สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วถ้าถึงเลสงสัย แก้ไขมัน แล้ว เกิดปัญญาฟ่องแผ้วขึ้นมา นี่อานิสงส์ของการฟังธรรม

เรามาทำทานของเรา เราได้อุทิศส่วนกุศลของเรา แล้วเรายังได้ฟังธรรมๆ เดือนสติเดือน ปัญญาของเรา เดือนหัวใจของเราไม่ให้กิเลสมันครอบงำใจ เราฟังของเรา เราฝึกหัดของเราให้ มันเป็นจริงขึ้นมา เวลาเป็นจริงขึ้นมาเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ปัญญาเกิด จากการไตร่ตรอง ปัญญาเกิดจากการวิเคราะห์วิจัยในความคิดนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าต้องการตรงนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการธรรมทายาท ต้องคนที่ยืนได้ ต้องคน ที่มีสติปัญญาสามารถรักษาใจของเราได้ แล้วใจของเรามันจะเป็นประโยชน์กับเราด้วย แล้วเป็น

ประโยชน์กับคนอื่นต่อไปอนาคตไป
เอวัง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมเพื่อเหตุนี้